

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/95/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125010375
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125010375.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov JUDr. Rudolfa Botta a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. E., o návrhu odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 18.03.2025, č. k. 8PP/9/2025-40, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 04.09.2025 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava (ďalej len „prvostupňový súd“) rozhodol podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 415 ods. 1 Trestného poriadku tak, že zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. E., trvale bytom C. F. XXX/XX, G., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou (ďalej len „odsúdený“) o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky zo dňa 26.06.2019, sp. zn. 0T/72/2019, v spojení s uznesením Okresného súdu Malacky zo dňa 24.11.2022, sp. zn. 0T/72/2019 a rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 13.06.2022, sp. zn. 1T/30/2022.

2. Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený na verejnom zasadnutí, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť. Prokurátor sa na verejnom zasadnutí vzdal práva na podanie sťažnosti.

3. Podanú sťažnosť odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 08.04.2025, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

3.1. Namieťa, že prvostupňový súd odôvodnil svoje presvedčenie o tom, že u odsúdeného nie je daný predpoklad, že povedie riadny život skutočnosťou, že odsúdený bol doposiaľ 8 krát súdne trestaný a taktiež na tom, že riaditeľ ústavu uviedol, že resocializačná prognóza odsúdeného je menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti. Poukazuje však na to, že riaditeľ ústavu aj napriek tomu, že toto uviedol, tak odporučil podmienené prepustenie odsúdeného, a to dokonca bez uloženia primeraných povinností a obmedzení.

3.2. Má za to, že skúmanie predpokladu o vedení riadneho života výlučne na základe registra trestov odsúdeného nie je súladné s odbornou literatúrou a ani s judikatúrou najvyšších súdnych inštancií.

3.3. Poukazuje na to, že prognóza vedenia riadneho života zo strany odsúdeného musí vyplývať zo zhodnotenia páchatel'ovho polepšia, z prostredia, v akom bude páchatel' pracovať a žiť a zo sociálnych pomerov páchatel'a a z podmienok na prechod do normálneho života.

3.4. Ku kritériu zhodnotenia páchatel'ovho polepšenia uvádza, že odsúdený si bol od počiatku plne vedomý škodlivosti svojho konania, čo potvrdzuje jednak to, že sa po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku vzdal práva podať odvolanie a prijal trest, ktorý mu bol uložený v celom rozsahu a aj vyjadrenie odsúdeného na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.03.2025, kedy prejavil ľútosť nad spáchaným skutkom a vyjadril svoj kritický postoj k trestnej činnosti. Odsúdený bol niekoľkokrát za svoje aktivity vo VTOS pochválený, pričom zároveň tiež dbal, aby organizoval spoločenské aktivity aj pre ostatných

spoluväzňov, odsúdený bol preradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, odsúdený sa v kolektíve odsúdených vyhýbal a stále vyhýba konfliktným situáciám, riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody vo svojej správe odporučil podmienené prepustenie bez uloženia akýchkoľvek povinností a obmedzení. Odsúdený je v zmysle uvedenej argumentácie presvedčený, že prišlo k jeho polepšeniu.

3.5. Ku kritériu zhodnotenia v akom prostredí bude páchatel' po prepustení pracovať a žiť, k sociálnym pomerom páchatel'a a podmienkam na prechod do normálneho života uvádza, že odsúdený je v súčasnosti v stabilnom vzťahu so svojou družkou H. I., s ktorou udržiava kontakt z výkonu trestu odňatia slobody všetkými dostupnými formami a ktorá mu poskytuje emočnú podporu a ktorá mu vytvorila vhodné podmienky na jeho úspešnú reintegráciu do spoločnosti. Zabezpečila mu zázemie pre návrat do normálneho života vo Viedni, pričom je pripravená mu pomáhať aj po jeho prepustení, čím sa výrazne znižuje riziko recidívy. Okrem svojej aktuálnej priateľky udržiava navyše kontakt aj s jej synom, so svojim synom, so svojou matkou a s matkou jeho syna. Čo sa týka pracovného života, tak o odsúdeného pracovnú činnosť vyjadрили záujem dve spoločnosti (1) BEGAM spol. s r.o., ktorá sa nachádza v Trnave ; (2) TGI AG, ktorá sa nachádza vo Viedni. Odsúdený je navyše držiteľom medzinárodného certifikátu oprávňujúceho ho k obsluhu vežového žeriava výložníkového typu, ktorý mu len rozširuje možnosti jeho pracovného uplatnenia. Vzhľadom na uvedené má za to, že po podmienenom prepustení z VTOS sú pre neho vytvorené vhodné podmienky na jeho úspešnú reintegráciu do spoločnosti, pričom naplnením týchto kritérií sa prvostupňový súd v napádanom uznesení takmer vôbec nezaoberal.

3.6. Čo sa týka požiadavky pozitívnej prognózy budúceho správania páchatel'a, tak vo vzťahu k tejto poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.09.2019 pod sp. zn. II. ÚS 222/2019, kde súd konštatoval nasledovné:

„Už z povahy veci je samozrejmé, že sa jedná len o odhad, prognózu zo strany súdu smerom do budúcnosti, pričom súd musí pri svojej úvahe zohľadniť všetky aktuálne informácie, ktoré má k dispozícii pri rozhodovaní o žiadosti. Nie je teda vyžadované „stopercentné“ presvedčenie, že odsúdený nespácha v budúcnosti trestnú činnosť, jedná sa vždy len o pravdepodobnostnú úvahu. Za „vedenie riadneho života“ možno považovať určitý minimálny rámec, v ktorom spoločnosť považuje od každého občana, aby sa vyvaroval páchania trestnej činnosti, či opakovaného páchania priestupkov. Vedenie riadneho života môže byť pritom zo strany rozhodujúceho súdu „poistené“ uložením probačného dohľadu spolu so stanovením určitých špecifických povinností, či obmedzení.“

3.7. Je názoru, že doposiaľ vykonaný trest bol pre neho dostatočným ponaučením do budúcnosti, pričom jeho správanie vo výkone trestu, absencia závažnejších disciplinárnych priestupkov a aktívna snaha o resocializáciu nasvedčujú tomu, že spĺňa kritériá pre podmienené prepustenie. Prípadné pochybnosti o jeho budúcom správaní môžu byť eliminované uložením probačného dohľadu a primeraných obmedzení alebo povinností, ktoré obhajoba na predmetnom verejnom zasadnutí navrhovala a s ktorým sa prvostupňový súd v napádanom uznesení ani len jediným slovom nevysporiadal.

3.8. K predchádzajúcej trestnej činnosti odsúdeného a naplneniu výchovnej funkcie trestu uvádza, že takmer všetky záznamy sa týkajú trestnej činnosti homogénneho charakteru, kedy išlo spravidla o trestné činy proti poriadku vo verejných veciach, pričom pri trestných činoch marenia výkonu úradu rozhodnutia nešlo o všeobecné nerešpektovanie akéhokoľvek uloženého zákazu, ale o nerešpektovanie rozhodnutí výlučne v súvislosti s obmedzením, resp. zákazom činnosti viesť motorové vozidlá, čo však spáchanie týchto trestných činov nijako neospravedlňuje a preto odsúdený vníma aj spáchanie týchto trestných činov mimoriadne kriticky.

3.9. K odsúdeniu za trestný čin ublíženia na zdraví uvádza, že toto spáchal ešte ako mladistvý, a preto nemožno na základe takejto z najväčšej pravdepodobnosti mladíckej nerozvážnosti, a to už obzvlášť bez znalosti skutkových okolností tohto odsúdenia uzatvárať, že odsúdený má sklony páchať násilnú trestnú činnosť. Čo sa týka odsúdenia za trestný čin nebezpečného vyhrážania, tak ani pri tomto prvostupňový súd neuviedol skutkové okolnosti predmetného odsúdenia (hoci tak prokurátor ako aj samosudca mali priestor položiť otázku odsúdenému, pozn.), a preto ani pri tomto odsúdení nemožno konštatovať, že odsúdený má sklony páchať násilnú trestnú činnosť.

3.10. Je názoru, že jeho posledné konanie bolo ojedinelým vybočením z inak pomerne homogénnej trestnej činnosti, a teda v žiadnom prípade neprichádza ku gradácii jej závažnosti. Odsúdený bol do uloženia posudzovaného trestu odňatia slobody vo výkone trestu odňatia slobody najviac na jeden rok a dva mesiace, a preto je potrebné pripustiť, že zotrvanie vo výkone trestu odňatia slobody po skoro trikrát tak dlhú dobu mohlo naplniť a s najväčšou pravdepodobnosťou aj naplnilo u odsúdeného svoj účel.

3.11. Poukazuje na to, že odsúdený v priebehu celého trestného konania uvádzal, že spôsobenú škodu chce poškodenému nahradiť hneď ako to bude možné. Z tohto pohľadu však prvostupňový súd žiadosť odsúdeného neskúmal a prísluby zamestnania predložené odsúdeným doslova bagatelizoval tým, že

tieto by boli relevantné v prípade, ak by sa odsúdený dopustil trestnej činnosti majetkového charakteru, čo je však nesprávne vnímanie predložených príslubov.

3.12. S poukazom na vyššie uvedenú judikatúru a argumentáciu je názoru, že v prípade odsúdeného sú naplnené všetky predpoklady pre úspešné vedenie riadneho života v budúcnosti. V prípade, ak by zo strany súdu ešte stále existovali pochybnosti ohľadne toho, že či odsúdený povedie riadny život, tak pre účely kontroly vedenia riadneho života v budúcnosti je možné využiť aj menej invazívne prostriedky, a to obhajobou navrhované uloženie probačného dohľadu alebo ex post skúmanie osvedčenia alebo neosvedčenia sa v skúšobnej dobe.

3.13. Navrhuje, aby Krajský súd Trnava ako nadriadený súd vyhovel podanej sťažnosti, napadnuté uznesenie zrušil a aby sám vo veci rozhodol tak, že odsúdeného podmienične prepustí z výkonu trestu odňatia slobody prípadne, aby uložil prvostupňovému súdu vo veci znova konať a rozhodnúť.

4. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

5. Krajský súd v Trnave ako sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil nasledovné.

6. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

7. Napadnutým uznesením rozhodol prvostupňový súd o návrhu odsúdeného na podmieničné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Návrh odsúdeného zamietol z dôvodu, že hoci odsúdený spĺňa formálnu podmienku (vykonanie potrebnej časti trestu odňatia slobody) a prvú materiálu podmienku (vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie), nespĺňa druhú materiálu podmienku (dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného po jeho podmieničnom prepustení na slobodu).

8. V odôvodnení napadnutého uznesenia prvostupňový súd uviedol nasledovné (skrátene):

8.1. Prvá zákonná (formálna) podmienka splnená je. Odsúdený vykonal potrebnú časť trestu odňatia slobody podľa § 66 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 Trestného zákona ku dňu 08.02.2025.

8.2. Splnenie prvej materiálnej podmienky odôvodnil s poukazom na obsah kladného hodnotenia hodnotenie riaditeľa ÚVTOS. Pokiaľ v hodnotení boli konštatované nedostatky v správaní odsúdeného, podľa názoru prvostupňového súdu išlo o menej závažné nedostatky, tieto sa neprejavili uložením disciplinárneho trestu, od ich spáchania uplynul dlhší a v samotnom hodnotení je uvedené, že pedagogickým pôsobením odsúdený svoje správanie prehodnotil a nedostatkov sa viac nedopúšťal, a preto všetky tieto skutočnosti posúdil tak, že nie sú prekážkou pre konštatovanie splnenia prvej materiálnej podmienky.

8.3. Prvostupňový súd k záveru o nesplnení druhej materiálnej podmienky dospel s poukazom na trestnú minulosť odsúdeného, časovú súvislosť medzi trestnou činnosťou, povahu trestnej činnosti a hodnotenie riaditeľa ústavu. V tejto súvislosti poukázal na to, že odsúdený bol prvýkrát odsúdený v roku 2002, naposledy odsúdený v roku 2022, pričom počas tohto obdobia 20 rokov bol celkovo odsúdený 8 krát. Počas tohto obdobia mu boli uložené opakovane podmieničné tresty, ale opakovane aj nepodmieničné tresty odňatia slobody, ktoré vykonal napr. v roku 2015 a potom v roku 2017, pričom v súčasnom výkone trestu je od roku 2021. Odsúdený v súčasnosti vykonáva trest za násilnú trestnú činnosť (ublíženie na zdraví), pričom násilnej trestnej činnosti sa dopustil už aj v minulosti v roku 2016 (nebezpečné vyhrážanie) a v roku 2002 ublíženie na zdraví (§ 221 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona).

8.4. Prvostupňový súd ďalej poukázal na skutočnosť, že posledný trestný čin, a to najzávažnejší trestný čin, nakoľko ide o zločin s doposiaľ najprísnejšie uloženým trestnom odňatia slobody vo výmere 4 roky, odsúdený spáchal počas plynutia skúšobnej doby podmieničného odsúdenia, teda ani predchádzajúce výkony nepodmieničných trestov odňatia slobody a následne miernejší podmieničný trest odňatia slobody, nevedli u odsúdeného k náprave, keď práve už počas plynutia skúšobnej doby sa dopustil tak závažného trestného činu, teda ani hrozba nariadenia výkonu nepodmieničného trestu odňatia slobody odsúdeného od spáchania trestného činu neodradila. Prvostupňový súd skonštatoval, že z týchto skutočností vyplýva, že predchádzajúce podmieničné odsúdenia a ani opakované výkony trestov odňatia slobody, nevedli u odsúdeného k náprave, pretože napriek tejto predchádzajúcej skúsenosti sa odsúdený opakovane dopustil trestnej činnosti, pričom závažnosť jeho trestnej činnosti stúpala s poukazom na povahu naposledy spáchaného násilného trestného činu, pričom násilnej trestnej činnosti sa odsúdený dopustil už 2 krát v minulosti. Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že odsúdený bol 4 krát (2012, 2013, 2014 a 2019) odsúdený za prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.

1 písm. d) Trestného zákona, podstatou ktorého je nerešpektovanie uloženého zákazu, čo posúdil tak, že odsúdený zjavne nerešpektuje uložené zákazy a má ľahkovážny prístup k ich dodržiavaniu.

8.5. Prvostupňový súd skonštatoval, že odsúdený má zjavné sklony k páchaniu trestnej činnosti. Predchádzajúce odsúdenia, hrozby nariadenia výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody a ani samotné opakované výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody, nepôsobili na odsúdeného dostatočne výchovne a preventívne tak, aby odsúdeného prevychovali a odradili od páchania ďalšej trestnej činnosti. Páchanie protiprávnej činnosti preto nie je u odsúdeného len jednorazovým vybočením z inak riadneho spôsobu jeho života, ale ide o osobu, ktorá opakovane páchala protiprávnu činnosť. Poukázal aj na resocializačnú prognózu odsúdeného, ktorá je menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti.

8.6. Uvedol, že pokiaľ aj konštatoval splnenie prvej materiálnej podmienky, tak prípadné polepšenie samo o sebe neznamená, že došlo k trvalej zmene osoby odsúdeného, a že odsúdený by bol schopný viesť v budúcnosti riadny život bez páchania trestnej činnosti. Splnenie prvej materiálnej podmienky vychádza zo správania vo výkone trestu, pričom skutočnosť, že sa odsúdený správa dobre vo výkone trestu, ešte neznamená, že sa bude dobre správať aj v prípade podmiennečného prepustenia.

8.7. Pochybnosti o vedení riadneho života v prípade podmiennečného prepustenia sú tak závažné, že tieto nezmiernili ani skutočnosti, na ktoré poukazovala obhajoba, a to záujem odsúdeného pracovať, zabezpečená práca, a záujem odsúdeného starať sa o rodinu, partnerku a svojho syna, ako aj ich zdravotný stav. Prvostupňový súd uvedol, že odsúdený sa len raz dopustil majetkovej trestnej činnosti (2013), inak sa dopúšťal násilnej trestnej činnosti a trestného činu marenie výkonu úradného rozhodnutia, preto záujem odsúdeného o prácu (aj vo výkone trestu odňatia slobody), ako aj zabezpečená práca v prípade podmiennečného prepustenia, neboli pre súd rozhodujúce, nakoľko pracovná činnosť bez ďalšieho neodstraňuje príčiny doposiaľ páchanej trestnej činnosti, nakoľko táto nebola majetkového charakteru s cieľom získať majetkový prospech. Zároveň poukázal na to, že syn odsúdeného sa narodil v roku 2008, a ani táto skutočnosť u odsúdeného nevedla k vedeniu riadneho života bez páchania trestnej činnosti, keď sa odsúdený de facto po narodení syna v roku 2008 dopustil trestnej činnosti 7 krát.

9. Preskúmaním konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia sťažnostný súd zistil, že toto bolo vykonané v súlade so zákonom, keď prvostupňový súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil listinné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku.

10. Pokiaľ ide o správnosť napadnutého výroku, sťažnostný súd je názoru, že skutočnosti uvedené v napadnutom uznesení neumožňujú v prípade odsúdeného vyhovieť jeho návrhu na podmiennečné prepustenie. Zistenia a závery, ktoré v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza prvostupňový súd, a ktoré sú uvedené v tomto uznesení v bode 8.1 až 8.7, považuje sťažnostný súd za relevantné, ktoré sú rozhodujúce pre vyvodenie záveru o tom, či čiastočný výkon trestu odňatia slobody splnil svoj účel do tej miery, aby bolo možné rozhodnúť o tom, že odsúdený nebude vo výkone tohto trestu odňatia slobody naďalej pokračovať.

11. Na tomto mieste nepovažuje ďalej sťažnostný súd za potrebné opakovať vecne správnu argumentáciu prvostupňového súdu a na túto v plnom rozsahu odkazuje. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal.

12. Vo vzťahu k námietkam odsúdeného, že prvostupňový súd zohľadnil pri svojom rozhodovaní takmer výlučne jeho trestnú minulosť, sťažnostný súd uvádza nasledovné.

13. Pri vyhodnotení druhej materiálnej podmienky je potrebné posúdiť všetky okolnosti, ktoré súvisia s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám a pravidlám, povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti. Posúdenie otázky novej recidívy je vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, no pri skúmaní tejto miery sa vychádza z objektívnych kritérií, medzi ktoré patrí predchádzajúci spôsob života odsúdeného i jeho sklony k páchaniu trestnej činnosti.

14. U odsúdeného s ohľadom na jeho hodnotenie badať určité polepšenie, to však nepostačuje na konštatovanie, že u odsúdeného je možné očakávať, že na slobode povedie riadny život, najmä s ohľadom na jeho predchádzajúci život a trestnú minulosť. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Uvedený záver je v zhode s ustálenou judikatúrou Ústavného

súdu Slovenskej republiky, pričom tunajší súd na tomto mieste poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky publikované pod spisovými značkami III. ÚS 192/2023 a IV. ÚS 581/2020.

15. Sťažnostný súd zdôrazňuje, že na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmienené prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy.

16. Pokiaľ bol odsúdený pred spáchaním trestnej činnosti, za ktorú aktuálne vykonáva nepodmienený trest odňatia slobody, opakovane súdne trestaný, bol mu uložený aj trest odňatia slobody s podmieneným odkladom, dokonca už bolo na neho v minulosti pôsobené nepodmieneným trestom odňatia slobody jedná sa o skutočnosti, ktoré vo svojom súhrne tvoria podklad, na základe ktorého nie je aktuálne možné návrhu odsúdeného na podmienené prepustenie vyhovieť. Odsúdený sa v minulosti dokonca dopúšťal trestnej činnosti aj v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, keby mohol preukázať, že si dokáže plniť povinnosti riadneho občana aj mimo ústavu a nebude sa dopúšťať protiprávnej činnosti, riadne sa zamestná a bude si zodpovedne plniť svoje zákonné občianske povinnosti, no nevedol riadny život a bol mu nariadený uložený trest odňatia slobody vykonať. V tomto smere by preto nebolo postačujúce ani uloženie primeraných obmedzení alebo povinností v súvislosti s podmieneným prepustením odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, ktoré by podľa názoru sťažnostného súdu neboli dostačujúce, a to najmä s ohľadom na osobu odsúdeného, ktorý opakovane neprejavoval rešpekt k pravidlám a právnemu poriadku. Opakované páchanie úmyselnej trestnej činnosti svedčí o negatívnom postoji odsúdeného k právnemu poriadku a k dodržiavaniu právnych noriem, ktorý nezmenil ani pod vplyvom skôr uložených trestov. Podľa rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky ak všeobecný súd pri rozhodovaní o podmienenom prepustení prihliadne na odpis registra trestov, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol pred spáchaním trestného činu, v súvislosti s ktorým vykonáva trest odňatia slobody, už skôr súdne trestaný, takéto závery nemožno podľa rozhodovacej praxe považovať za neodôvodnené či za prejav sudcovskej svojvôle (m. m. napr. I. ÚS 489/2020). Zohľadnenie trestnej minulosti podľa tejto línie judikatúry nepredstavuje porušenie pravidla ne bis in idem, naopak, tieto skutočnosti sú kľúčové pre odpovedanie na otázku, či možno od odsúdeného očakávať, že povedie riadny život (IV. ÚS 2253/2014).

17. Aj riaditeľ ÚVTOS vyhodnotil resocializačnú prognózu odsúdeného ako menej nepriaznivú na základe stredného rizika recidívy trestnej činnosti na základe výsledkov odbornej diagnostiky CRA (Crime Risk Assessment). Ide o hodnotiaci nástroj, ktorý sa celosvetovo uplatňuje v justičnej praxi ako tzv. nástroj na určenie rizík a potrieb hodnotenej osoby, pričom tento nástroj bol pred jeho zavedením do praxe podrobený externej odbornej konzultácii na národnej a medzinárodnej úrovni a najmä prešiel pilotným testovaním (overovaním v praxi). Za spracovanie položiek diagnostického formulára zodpovedá kolektív hodnotiteľov (zložený zo sociálneho pracovníka, pedagóga, psychológa, pracovníka preventívno-bezpečnostnej služby a sociálneho kurátora-metodika), pričom hodnotitelia sú pri administrácii konkrétneho dotazníkového formulára (hodnotení konkrétneho odsúdeného) nezávislí a využívajú pri ňom informácie o kriminálnej kariére odsúdeného, charaktere trestnej činnosti, osobnosti odsúdeného a správaní počas výkonu trestu. Z uvedeného vyplýva, že pri stanovení resocializačnej prognózy odsúdeného prostredníctvom predmetnej odbornej diagnostiky boli posudzované relevantné okolnosti z každého aspektu života odsúdeného.

18. Mnohopočetná recidíva odsúdeného nepochybne svedčí v prospech záveru, že predchádzajúce trestné stíhania, odsúdenia ani uložené a vykonané tresty na odsúdeného zjavne nemali požadovaný preventívny a resocializačný účinok, keďže mu nebránili v ďalšom páchaní úmyselnej trestnej činnosti. Dôvody, pre ktoré nebolo vyhovené žiadosti odsúdeného viaznu najmä v jeho osobnosti, ktorá právom vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy jeho protiprávneho správania sa v prípade jeho podmieneného prepustenia. Zo skutočnosti, že odsúdený od roku 2012 v pravidelných intervaloch a v úzkom časovom období pácha úmyselné trestné činy rôznej povahy a závažnosti, vyplývajú jeho výrazné kriminálne sklony pre páchanie trestnej činnosti. Sťažnostný súd nemá v súčasnosti v osobe odsúdeného záruku, že sa opätovne nedopustí protiprávneho konania a bude na slobode viesť riadny život.

19. Prísnejší náhľad na opakovane v minulosti recidivujúceho odsúdeného pri posudzovaní prognózy „či od neho možno očakávať na slobode riadny život“ je tak namieste a aj kladné hodnotenie jeho správania počas výkonu trestu odňatia slobody možno dôvodne prisudzovať len schopnosti prispôsobenia sa režimovým podmienkam výkonu trestu, avšak pri existujúcich pochybnostiach, či takéto správanie možno rovnako očakávať aj mimo týchto režimových opatrení, teda na slobode.

20. Rozhodnutie súdu o návrhu odsúdeného tak nie je založené len na jeho trestnej minulosti, ale je výsledkom zhodnotenia osoby odsúdeného, jeho doterajšieho života, hodnotenia riaditeľa ÚVTOS a výsledkov kvalifikovaného prognózovacieho nástroja. Sťažnostný súd, rovnako ako prvostupňový

súd, predmetný záver vyslovil po komplexnom posúdení všetkých relevantných faktorov, teda nielen s poukazom na kriminálnu minulosť odsúdeného.

21. Námietku odsúdeného o nedostatočnom posúdení aktuálnej situácie odsúdeného zo strany prvostupňového súdu v kontexte zabezpečeného bývania, zamestnania a vytvoreného rodinného zázemia považuje sťažnostný súd za nedôvodnú. Tieto skutočnosti v súčasnosti nie sú spôsobilé v prípade odsúdeného rozptýliť riziko možnej recidívy na mieru potrebnú pre pozitívne rozhodnutie o jeho žiadosti, keďže ide o faktory, ktoré sa u neho na spáchaní trestnej činnosti v minulosti nepodieľali. Ani možnosť zamestnania sa (podľa hodnotenia bol v minulosti zamestnaný, no i napriek tomu okrem iného páchal trestnú činnosť), ani rodinné väzby a ani zabezpečené bývanie nie sú dnes tie relevantné faktory, pre ktoré by súdy mali jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovieť.

22. Pokiaľ ide o harmonické rodinné vzťahy, na ktoré odsúdený poukazuje, tieto sú podľa názoru sťažnostného súdu pre odsúdeného slabou motiváciou viesť riadny život, keďže napriek rodine sa odsúdený v minulosti aj tak dopúšťal trestnej činnosti, a to opakovane. Navyše dôvody, pre ktoré nebolo vyhovené žiadosti odsúdeného viaznu v jeho osobnosti a jeho postoji k právnemu poriadku, a nie vo vonkajších podmienkach, ktoré si on sám alebo ktoré mu rodinný príslušníci vytvorili.

23. Pokiaľ v sťažnosti odsúdený poukazoval na to, že riaditeľ ÚVTOS ho odporučil podmiennečne prepustiť, k tomu sťažnostný súd uvádza, že stanovisko riaditeľa má pre súd len odporúčací charakter, konečné posúdenie splnenia zákonných podmienok na podmiennečné prepustenie je vždy na úvahe konajúceho súdu.

24. S poukazom na vyššie uvedené, sťažnostný súd zamietol sťažnosť odsúdeného, nakoľko táto nebola dôvodná.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.